

De geestelijke bronnen heropgraven...

Bij de allereerste samenkomst van het Gebedsnetwerk in november 1998 werden we sterk bepaald bij de anekdote over Isaak, waar verteld wordt: *“Isaak... groef de waterputten weer op die zij in de tijd van zijn vader Abraham gegraven hadden en die de Filistijnen na de dood van Abraham dichtgestopt hadden”* (Genesis 26:12-18). In een droog en warm land zoals Israël is water een kostbaar bezit, waar blijkbaar soms om gevochten wordt. Wie de bronnen heeft, heeft “macht”. Een bron betekent leven, welvaart, voorspoed. De Filistijnen waren zo jaloers op de welvaart van Isaak dat ze de waterputten gewoon met zand en stenen hadden dichtgegooid – een toonbeeld van de duivel die, puur destructief, komt om te stelen en te verwoesten en ons van onze bronnen te beroven.

Kunnen we hier geestelijke lessen uit leren voor ons vandaag? Wat in ieder geval tot ons heel sterk sprak was de idee: **er zijn al bronnen aanwezig in ons land**: we hoeven ze niet te importeren uit Amerika of Nederland of... - hoewel we God van harte mogen danken voor alle input en investeringen van buitenlandse zendingen die vaak meer offers brengen voor België dan de Belgen zelf, vaak meer visie hebben voor dit land en harder bidden. Maar als we willen dat het evangelie inheems wordt en een Vlaams/Belgisch kleurtje krijgt, moeten we onze eigen bronnen vinden. Sommige dingen

uit het buitenland werken gewoon niet, of: ze voelen aan als “kopie”. We kunnen natuurlijk altijd nieuwe bronnen graven (wat Isaak later ook deed, 26:19-22!), maar waarom zouden we de oude bronnen verwoest laten liggen? Het kost minder graafwerk om deze opnieuw op te graven, omdat we tenminste weten dat er daar water is! In vorige generaties hebben mensen in dit land ook al avonturen met God meegemaakt, geestelijke strijd gestreden en overwinningen behaald – waarom deze minachten en het warm water opnieuw uitvinden?

Je kan dit alles op een andere manier vergelijken met **bodemrijdommen**: God heeft zoveel rijkdom in de aarde gelegd (ertsen, metalen, olie, steenkool, edelstenen...) en het vergt veel investeringen om daarvan een “ader” te vinden. Maar eenmaal dat iemand na veel zoeken en proberen ze gevonden heeft, kan een lang werk van ontginning beginnen en veel rijkdom bovengehaald worden.

Wat heeft dat nu met ons land te maken? Evangelische christenen hebben te vaak de neiging om te denken dat zij de eerste generatie christenen in dit land zijn en er vroeger nooit een evangelie gepredikt werd: een verborgen trots of gebrek aan historisch besef? Laat het nog waar zijn dat de evangelieprediking onzuiver en vermengd was – is

die van ons dan zo zuiver, of hoe zullen toekomstige generaties ons beoordelen? Net zoals alle ertsen die bovengehaald worden voor het grootste deel zand en gruis zijn, zo moet het ons niet verbazen dat evangelieverkondiging vermengd is met persoonlijke en culturele elementen. En het is onze taak om *"alles te toetsen en het goede te behouden"* (1 Thess. 5:21)

De Bijbel spreekt op meerdere plaatsen over **geestelijke bronnen**, en belooft bijv. dat wij *"...met vreugde water zullen scheppen uit de bronnen van het heil"* (Jesaja 12:13, NBG). Als "heil" zoveel

betekent als redding, verlossing, genezing, heilheid, wie zou dan niet héél hard op zoek gaan naar zulke bronnen? En als *"een rechtvaardige die voor de ogen van een goddeloze wankelt"* een *"vervuilde bron"* wordt genoemd (Spreuken 25:26), betekent dit dat hij in het positieve geval een zuivere bron is. De profeet Zacharia (13:1) belooft al dat God ooit een *"bron ter ontzondiging"* zou openen: een bron waarbij wij onze zonden zullen kunnen afwassen, een bron van rechtvaardiging en heiliging – het is duidelijk dat Jezus deze bron voor ons ontsloten heeft, ja, deze bron voor ons ís.

Een geestelijke bron kan soms verbonden zijn aan **een plaats** waar bijzondere dingen gebeurd zijn in het verleden. Op de plaats waar Jakob een droom kreeg van God, Bethel, richtte hij een steen op, en riep uit: *"hoe ontzagwekkend is deze plaats. Dit is niet anders dan een huis van God, een poort van de hemel"* (Gen. 28:17). Later keerde hij naar die plaats terug en bouwde er een altaar, en God sprak er opnieuw tot hem (Gen. 35:1-15). We lezen ook dat Mozes met het volk Israël een héél grote omweg moest maken om op de berg Sinai, de berg van God, te gaan aanbidden en zijn wetten te ontvangen - waarom gaan veel toeristen vandaag nog altijd naar de top van die berg om bij zonsopgang Gods tegenwoordigheid te gaan ervaren? De berg Sion, het huidige Jeruzalem, is ook overduidelijk één van die plaatsen waar God een bijzondere tegenwoordigheid aan verbonden heeft. Het heeft iets bijzonders om inderdaad op zulke plaatsen te komen en te beseffen: hier heeft Abraham gestaan, Mozes gebeden, David tot God geroepen, Jezus gewandeld en gevaren, Paulus gepredikt... Maar ook later in de kerkgeschiedenis zijn er op vele plaatsen in de wereld bijzondere dingen gebeurd:

bijvoorbeeld het dorpje Herrnhut (waar graaf von Zinzendorf in 1727 een gebedsketting gestart heeft die meer dan 100 jaar doorging en waaruit de zendingsbeweging ontstaan is), of plaatsen van opwekkingen of genezingen, gebedsplaatsen en noem maar op. Misschien heb jij al ooit op een plaats gestaan, waar je plots zonder enige moeite Gods nabijheid ervoer en gebed vanzelf opborrelde? Zat daar iets "onder de grond"? Wat moeten we in dit kader denken van kloosters en kerken waar duizenden uren lang God aanbeden en gebeden werd (ook al was het niet

zuiver, vaak bedoelden ze het goed en wisten toen niet beter)? Wat te denken van de vele bronnen van liefdadigheid, opgericht door paters en nonnen: godshuizen, ziekenhuizen, weeshuizen, pesthuizen...? Het kunnen bronnen zijn van inspiratie tot belangeloze dienstbaarheid!

Zulke bronnen zijn niet beperkt tot plaatsen: het kan ook **een persoon zijn of een gebeurtenis**. Is pater Damiaan, uitgeroepen tot de "grootste Belg aller tijden", niet een bron van inspiratie voor miljoenen? Heeft hij niet op een unieke manier een aspect van Jezus' goddelijke karakter tot uiting gebracht, en daarmee een geestelijk erfdeel neergelegd? Ook het missiewerk - de duizenden missionarissen die vanuit ons land zijn vertrokken - is een geestelijke schat, waarvan we vandaag mogen bidden dat ze ten volle opgegraven wordt! Zo zijn er nog heel veel "helden", hervormers, martelaren geweest in onze geschiedenis die een stukje geestelijke erfenis hebben neergelegd, door zelfopoffering een bron hebben ontdekt, doorheen heel veel strijd een diepte met God hebben bereikt... die wij mogen koesteren en eren, en er ons voordeel mee doen. Het zou dom zijn om deze te negeren en vanaf nul te herbeginnen. Het is, positief gezegd, goed om onze (geestelijke) vaders en moeders te eren. Zolang deze plaatsen of personen geen afgodische verering krijgen zoals jammer genoeg in de volksdevotie meestal het geval is, zolang we ons op dé Bron, God zelf, richten, kunnen ze ons helpen méér te halen uit Gods onbeperkte bronnen.

Er zijn ook **talenten of karaktereigenschappen**, die God aan een volk geeft waarmee het anderen kan zegenen. Toen Julius Caesar uitsprak: "...onder alle Galliërs zijn de Belgen het dapperste...", heeft hij een groot compliment gemaakt, en als dat vandaag niet onze ervaring is, is dat eerder omdat ook deze bron in de loop der eeuwen dichtgestopt is geraakt. Onze nationale spreuk "eendracht maakt macht" is een bijna-Bijbelse waarheid, maar wordt vandaag in ons land harder bevochten dan ooit tevoren; is dat dan niet een teken dat deze waarheid moet heroverd worden? Maar denk ook eens aan de creativiteit in ons volk. In de wereld van de kunst zijn veel altaren van aanbidding voor God gebouwd. Onze geschiedenis is beroemd om bijv. de oude schilders (Van Eyck, Rubens...), de bijzonder gegeerde wandtapijten, muziek, de boekdrukkunst, ... wat op zijn beurt dan weer veel economische welvaart heeft voort gebracht. Het is aan ons om deze vaak bedolven rijkdommen weer in hun zuivere vorm naar boven te halen!

Hoezeer ook het **bloed van martelaren** menselijk gezien tragisch en pijnlijk is, geestelijk gezien werd hierdoor het krachtigste getuigenis afgelegd voor God, en hun bloed is een pleitgrond om te bidden om gerechtigheid, om vergoeding te eisen van de vijand (Openbaring 6:10). Hoeveel Belgen weten dat de allereerste protestantse martelaren van Europa terechtgesteld werden op... de Grote Markt van Brussel (de Antwerpse paters Jan Voes en Hendrik van Essen, 1 juli 1523)? En dat de Engelse Bijbelvertaler William Tyndale, werd terechtgesteld in Vilvoorde (1536)? Om nog maar te zwijgen van de duizenden Vlamingen in de 16^e eeuw die "*hun leven niet liefhadden tot in de dood*" (Openb 12:11) en de brandstapel verkozen boven de leugen?

Dat er **rond de bronnen strijd** is, is helaas een realiteit waar we allemaal meer dan voldoende ervaring mee hebben. De duivel gunt ons per definitie geen succes, rijkdom, vrede, overwinning. En zijn strijd richt zich natuurlijk precies op deze bronnen: als hij ons daarvan kan afsnijden, snijdt hij ons af van onze toevoer en bevoorrading

(verfrissing, rust, geestelijk voedsel, geloof...). We kunnen in vele gevallen stellen dat als de vijand ergens een bolwerk bouwt, dat het dan precies bovenop zulke bron is – net zoals de moslims een moskee gebouwd hebben exact op de tempelberg, dé plaats van aanbidding! Als we dan omgekeerd denken, kunnen we concluderen dat plaatsen van grote duisternis in diepere lagen een verborgen rijkdom van God kunnen bevatten. Waarom bouwden de Kanaänieten altaren op elke hoogte? Waarom staan op bepaalde plaatsen menhirs en dolmens? Kaleb wou precies het bergland waar de reuzen woonden (Jozua 14:12): waarom wou hij die moeilijke stukken bergland anders dan omdat hij beseftte dat de reuzen het beste deel voor zichzelf ingepalmd hadden? Er zijn bepaalde plaatsen die strategisch zijn, waar macht geconcentreerd ligt, waar veel bloed gevloeid heeft en waar demonen zeer geïnteresseerd in zijn. Op persoonlijk vlak geldt dit ook: de gebieden in uw leven waar u de meeste strijd ervaart, zijn misschien potentiële bronnen waardoor u heel veel zegen kunt verspreiden naar anderen. Strijd kan u aanduiden waar uw "erfdeel" ligt, net zoals gieren kunnen tonen waar een mens in de woestijn ligt.

We kunnen dit verhaal ook "dichter bij huis" brengen: waar zijn de geestelijke bronnen in jouw stad? In jouw familie? **In jouw eigen leven?** Wat zijn bijzondere momenten geweest, plaatsen waar God zich openbaarde, hemelse ervaringen, doorbraken, beloften uit het Woord? Zijn er geestelijke rijkdommen uit je voorgeslacht? Als de vijand ze dichtgegooid en toegedekt heeft door ontmoediging, kwetsuren, negatieve opmerkingen van anderen en ongeloof, herpak je, en ga ze weer openen zodat ze opnieuw kunnen stromen! Sommige bronnen zijn misschien langzaam dichtgeslibd door drukte, tijdgebrek, gezondheidsproblemen, financiële problemen...: het bekende onkruid dat het graan verstikt (Matt. 13: 7). Belijd aan God dat je je geestelijk erfdeel niet beter gekoesterd, bewaard en bewaakt hebt – je laat een dief in je huis toch ook niet zomaar willoos alles stelen en roven? Spreuken 4:23 maant ons aan: "*bewaar je hart boven al wat te bewaren is, want daaruit zijn de oorsprongen van het leven*". Wij zijn de eersten om ons eigen hart te bewaken opdat er geen bitterheid in woekert, opdat onze vreugde en vrede niet geroofd wordt, onze liefde fris blijft... Als we deze bron niet bewaken, riskeren we dat alles dichtslibt. Dit moet onze eerste strijd zijn, onze eerste prioriteit. Onze relatie met God, ons gebedsleven, moet vóór alles open blijven, en een zuiver kanaal zijn om dagelijks verfrissing van onze hemelse Bron te blijven ontvangen. Geestelijke droogte en armoede zijn niet Gods wil. En als we geestelijk droog staan, moeten we belijden en erkennen: "Dit klopt niet, dit hoort niet, zo heeft God het niet bedoeld". We moeten de schuld niet op anderen of omstandigheden schuiven, maar ons aandeel hierin erkennen. Belijdenis en bekering zijn altijd de eerste stap, en wie dat doet, zal altijd ontdekken dat God met open armen klaar staat om te vergeven en ons weer op weg te helpen.

Jezus spreekt ook verschillende malen over geestelijke bronnen: "...wie drinkt van het water dat Ik hem zal geven, zal in eeuwigheid geen dorst meer krijgen. Maar het water dat Ik hem zal geven, zal in hem **een bron worden van water dat opwelt tot in het eeuwige leven.**" (Joh. 4:14, HSV). En "Wie in Mij gelooft, zoals de Schrift zegt: *Stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien*"

(Joh.7:36). Wat een rijke, onbeperkte belofte! Wie zou dit niet willen? Wie zou er niet 100% voor gaan om deze overvloed in zijn eigen leven te voelen stromen? Hier is de bron dus niet een plaats waar we uit kunnen putten, maar door veel gedronken te hebben aan de Bron, worden we zelf een bron die leven laat stromen om zich heen. Het is zoals bij de Wijnstok en de ranken: elke rank die veel vrucht wil dragen, moet diep geënt zijn in de Wijnstok, helemaal verbonden, zo ontvangt hij de goddelijke levenssappen en brengt overvloedig zoete druiven voort (Joh.15:1-8). Zulke man of vrouw zal zijn zoals de bekende boom uit Psalm 1:1-3, die zijn wortels aan het water heeft en daardoor ook in tijden van lange droogte fris en groen blijft. Zo'n mens is niet te snel tevreden en graaft dieper dan de meeste anderen ("dag en nacht Gods Woord overdenkend"!) op zoek naar diepere bronnen om aan te boren.

Het is goed om alle oude bronnen (in ons land en persoonlijk leven) op te graven, maar het is minstens even goed om **nieuwe bronnen te zoeken** en te graven. Het is niet voldoende om te geloven "van horen zeggen", om te steunen op het getuigenis van anderen: je moet je eigen ervaringen opbouwen met God, je eigen verzameling gebedsverhoringen en wonderen aanleggen. Deze vinden we door God zélf te zoeken, nieuwe wegen te bewandelen, door bidden en vasten en dieper te gaan dan het gemiddelde. De lessen die we van God zélf leren, blijven het langst bij. De woorden die we van Hem zélf ontvangen, staan in ons hart gegrift als "woorden van eeuwig leven". Hij is "een beloner voor wie Hem ernstig (!) zoeken" (Hebr. 11:6). "Vraag naar de **HERE** en zijn sterkte, zoekt zijn aangezicht bestendig" (Psalm 105:4), en je zal aangesloten zijn op de Bron der bronnen.

Ignace Demaerel en Tim Van Den Eynde

Vragen en opdrachten:

- Ga zelf eens na: welke bronnen heb jij in jouw leven (je ouders, voorouders..., bijzondere ervaringen..., talenten of genadegaven...)?
- Zijn er bepaalde plaatsen waar je een open hemel ervaart en makkelijker contact met God krijgt?
- Welke van deze bronnen zijn ooit dichtgestopt (door ontmoediging..., drukte...)?
- Hoe ga je ze terug openen? Welke stappen kan of ga jij zetten om de stenen eruit te halen en het water weer te laten stromen? Waar ga je nieuwe visie en geloof putten?
- Welke geestelijke bronnen (rijkdommen, erfenissen) kan je herkennen in je stad, regio of land?

